

A LÁJKOK VÁROSA

JENNY
MOLLEN

Budapest, 2023

Sidnek és Lazlónak

E L S Ő F E J E Z E T

Hirtelen felültem az ágyban – meg voltam győződve arról, hogy az imént egy csótány sprintelt át a homlokomon. Iszonyodva végigsimítottam a hajam, és a nyelvemmel körbetapogattam a szám belsejét.

– Jézusom! – sikítottam. – Azt hiszem, megettem egyet!

– Nem ettél meg egyet sem! – kiáltotta a férjem a fürdőszobaajtó mögül.

Felkapcsoltam a villanyt, és tekintetemmel végigpásztáztam az éjjeliszekrényemet, arra számítva, hogy egy sereg csótány bámul vissza rám. Kiszúrta egy villanást, egy gyors mozdulatot a gyereknevelési könyvek kupaca mögött, amelyek kényszerű olvasgatásával az elmúlt hat hónapot töltöttem. Mintha a dögök rövid pihenőt tartottak volna, hogy jelmezt cseréljenek, mielőtt újra támadásba lendülnek.

– Iliya, ez örület! Nem maradhatunk itt.

– Vagy itt, vagy anyámnál – emlékeztetett higgadtan.

– Nem hiszem el, hogy nincs más megoldás!

Az ébresztőóra szerint már majdnem hét óra volt, de onnan nézve, ahol ültem, a hálósobánk ablaktalan kriptájából, akár az éjszaka közepe is lehetett volna. Fogtam a vizespalackomat, és keményen rácsaptam az éjjeliszekrényre, eltökélten, hogy márpedig itt vér fog folyni.

– Úgysem kapod el őket – jelentette ki Iliya. – Túl gyorsak.

– Nem elkapni akarom őket! Ki akarok hívni egy rovarirtót!

– Nem hívhatsz ki senkit. Hivatalosan nem vagyunk bérlők. Nem is lehetnénk itt.

– Hogy lehetsz ilyen nyugodt? Egy csótányokkal teli lakásban élünk két gyerekkel! Nem várhatunk ölbe tett kézzel! – Felálltam, elindultam a fürdőszoba felé, és kivágtam az ajtót.

Iliya a tükörbe hajolva fogselymet huzigált a fogai között a maga idegbajos módján, amíg már vérzett az ínye.

– A csótányok nem bántják a gyerekeket – motyogta, majd a mosdókagylóba köpött, mielőtt felém fordult volna. Szögletes arccsontjával és átható, kék szemével úgy nézett ki, mint egy fotómodell egy luxuskölnireklámból. Az a fajta fickó, aki az utolsó pillanatig egy szót sem szól, majd a kamerába néz, és valami totál képtelenséget suttog, például: „Jéggel lobbantsd lángra a szíved!”

Összefontam a karom, és rámeredtem.

– Felhívom Kent.

– Már ötször felhívtad – jegyezte meg. – Zakkantnak fog tartani.

– *Az is vagyok!* – kiabáltam.

– Különben is, Ken forgatáson van.

– Torontóban! Az öt percre van innen. – Megfordultam, és visszamentem a hálószobába, rácsukva a fürdőszoba ajtaját az idegesítően photoshopolt testére.

– Mivel, úrhajóval? – nevetett Iliya, aki utánam jött. – Leköti a forgatás. Ismered a színészeket. Hagyd már békén egy percre!

– Szóval most már ő Daniel Day-Lewis, és túlságosan elmerült a munkájában ahhoz, hogy foglalkozzon a lakását elárasztó csótányokkal? *Tényleg* ezzel akarsz védekezni?

– Ken nagyszerű fickó, és megengedi, hogy ingyen lakjunk nála – mondta Iliya immár milliomodsorra. – Ne tudd meg, hogy néznek ki a csótányok Coney Islanden.

Iliyának igaza volt. Nem akartam tudni, hogy néznek ki a csótányok Coney Islanden, és azt sem, hogy az anyja hogy néz ki

ruha nélkül. Figyeltem, ahogy a padlón álló, mosott ruhával teli kosárból kivesz két, egyforma fekete pólót.

Amikor a Chelsea House felajánlotta Iliának az előléptetést, elvárták tőle, hogy gondolkodás nélkül ugorjon. És ugrott is. Ugrottunk mindannyian. Már a klubnál töltött első napjai óta áhítozott a pozícióra, arra, hogy a globális tagság vezetője legyen. Hogy őt idézzem: „túl jó lehetőség volt ahhoz, hogy visszautasítsam”, még ha az ezzel járó fizetésemelés nem volt is túl jelentős. A cég egy kisebb összeggel hozzájárult ugyan a költözéshez, de ez épp csak azt fedezte, amennyit azon buktunk, hogy felbontottuk a bérleti szerződésünket Los Angelesben, és raktárba szállítottuk a bútorainkat. De még mindig számtalan dolgot kellett megoldanunk. Iliya feladata volt, hogy találjon nekünk egy átmeneti lakást, amíg én arra összpontosítottam, hogy visszakapjuk a tandíjat a fiunk óvodájától, és beírassuk egy másikba, eladjuk az autónkat a Facebookon, és búcsúpartikat szervezünk mindenkinek, aki csak az elmúlt évtizedben körülvett minket: a barátainknak, a munkatársainknak és a kutyakozmetikusunknak.

Visszarogytam az ágy szélére.

– Tudnom kellett volna, hogy ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Várj csak! – mondtam, átírányítva rá a dühömet. – *Neked* kellett volna tudnod, hogy ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen! – Néztem, ahogy Iliya a két pólót tanulmányozza, és úgy tesz, mintha nem hallaná, amit mondok. – Egy tágas loft Tribecában, ahol addig maradunk, amíg akarunk? Persze hogy kamu! Ha Los Angeles megtanított valamire, az az, hogy soha ne higgy egy színész üres ígéreteinek. – Hanyatt dőltem az ágyon, aztán eszembe jutottak a csótányok. Villámgyorsan felültem, és végigtapogattam magam, akár a reptéri ellenőrzésnél a biztonságiak. – Miért teszi ezt velünk Ken? – jajveszékelttem.

– Hé! Ken jó haver, aki a belét is kidolgozta a mostani sike-
reiért, úgyhogy nem fogok beszólni neki. A műsora jobban
megy, mint bármelyik másik a History Channelen. – Iliya büsz-
ke volt az egykori AA-mentorára. Ken volt az egyetlen ember,
akivel valaha is öt percnél hosszabb ideig tartó telefonbeszélge-
tést folytatott.

– Nem akarok ünneprontó lenni, de az az Oregon-ösvényről*
szól – mondtam, mert képtelen voltam megállni, hogy ne dör-
göljem az orra alá. – Végül mindenki elveszíti a kocsija tengelyét,
vagy meghal vérhasban. – Iliya nem válaszolt, valószínűleg azért,
mert fogalma sem volt, miről beszélek. Tizenöt éves korában
abba kellett hagynia az iskolát, amikor az ukrainai antiszemi-
tizmus elől Brooklynba menekült az anyjával és a húgával. Vé-
gül soha nem folytatta a tanulmányait. Hogy segítsen eltartani
a családot, rögtön munkába állt, klubokat és éttermeket reklá-
mozott Manhattanben. És most, ennyi évvel később, visszatért
ide, ahonnan elindult.

Iliya terve mindig is az volt, hogy összegyűjti a pénzt, és nyit
egy saját éttermet. Elsőrangú és oroszos hely lett volna, a ked-
venc East Village-i étterme, a Veselka újragondolt változata. Az-
óta dédelgette ezt az álmot, mióta megismerkedtünk a Geikó-
ban, egy hollywoodi japán steakhouse-ban, ahol mindketten
dolgoztunk, és ahol minden pincérnőnek úgy kellett öltözköd-
nie, mint egy gésának.

Sóhajtottam.

– Mondd el még egyszer, miért is egyeztem bele ebbe a köl-
tőzésbe!

* Az Oregon-ösvény egy háromezer-négyszázkilencven kilométer hosszú, kelet-
nyugati irányú szekérút és kivándorlási útvonal volt az Egyesült Államokban,
amely a Missouri folyót kötötte össze az oregoni völgyekkel. [A könyvben elő-
forduló lábjegyzetek a fordító megjegyzései, tisztázó magyarázatai. – *A kiadó.*]

– Neked sem tetszett Los Angeles – emlékeztetett Iliya. – Utáltad a forgalmat.

Olyan volt, mintha két nyolcvanas vénség lennénk, és visszaemlékeznénk életünk hajnalára több évtized távlatában, nem pedig arra, amit alig három héttel ezelőtt hagytunk magunk mögött.

– Mindenki utálja a forgalmat, Iliya!

Összerándult.

– És az állandó napsütést.

– Az csak te vagy. Nekem semmi bajom a nappal. Sőt, szeretem a napsütést, a pálmafákat és a kedves embereket, akik elnézést kérnek, ha beléd ütköznek az utcán.

– Van különbség a kedves és a mesterkélt között. És hány ilyen „kedves” kaliforniai ember ajánlott neked valaha is munkát? Olyat, amelyet megérdemelsz? – Iliya oldalra billentette a fejét. – Higgy nekem! Ez a város megváltoztatja az életedet.

Igaz, ami igaz, az életem Los Angelesben nem volt tökéletes. Csapdában éreztem magam a völgyben lévő klimatizált lakásunkban. A barátaim vagy szinglik voltak, akik este fél tízkor akartak elmenni valahová vacsorázni, vagy újdonsült anyukák, akik kint laktak Brentwoodban, és nem voltak hajlandók átkelni a 405-ös úton azért, hogy együtt játsszanak a gyerekek. Ami azt jelentette, hogy az idő kilencven százalékában egyedül voltam. És bár szerettem volna visszamenni dolgozni, nem alkalmaztak. Csak nemrég kezdtem el munkát keresni, miután Roman négyéves lett, de úgy éreztem, az egész szakma megváltozott az alatt a pár év alatt, amíg távol voltam. Olyan gyorsan jelentek meg az új platformok, hogy letölteni sem tudtam, nemhogy rájönni, hogyan optimalizáljam őket.

New York a világ legnagyobb marketingközpontja volt. A város tele volt energiával és lehetőségekkel. És nem csak szakmai téren. Valahányszor itt jártunk, úgy éreztem magam, mint egy

hatalmas óceánjárón, ahol az emeleten szülő lehetek, de a földszinten eltűnhetek egy olyan életbe, amely teljesen a sajátom. Elméletileg ez volt az, amire vágytam. Ám a valóság máris másnak bizonyult, mint a képeslapok idealizált világa.

– Melyik póló tetszik jobban? – tudakolta Iliya, témát váltva. Értetlenül bámultam rá.

– Ez valami beugratós kérdés?

– Nem. Miért? – Iliya azzal a külföldi srácos tanácsstalansággal nézett rám, amelyet olyan tökélyre fejlesztett.

Megráztam a fejem.

– Tök egyformák.

– Nem, nem azok.

– Khm... de igen. – Megmutattam neki az egyforma Gap-címkéket.

– Az egyik többször volt mosva. Más a kisugárzása.

– Nekem ugyanolyannak tűnik – morogtam. – Talán válaszdz azt, amelyikben gazdagabbnak és soványabbnak érzed magad.

– Már így is sovány vagyok. – Iliya néha nem volt vevő a humoromra.

Miközben bebújt az egyik pólóba, én megcsodáltam annak a férfinak a testét, akihez történetesen feleségül mentem. Iliya a maga száznyolcvan centijével fölém tornyosult, és férfiasabb volt, mint bármelyik srác, akivel valaha jártam. Ami nem jelent sokat, mivel a korábbi pasijaimról végül mindig kiderült, hogy melegek. Iliya kedves mosollyal nézett rám.

– Minden rendben lesz, Meg. Nem ez az új otthonunk. Csak addig maradunk, amíg nem engedhetünk meg magunknak egy saját lakást. – Letérdelt, és megcsókolt. – Rohannom kell – mondta. – Saro iderepül Londonból. – Saro volt a Chelsea House vezérigazgatója és alapítója, Iliya egyszerre utánozta őt, és félt tőle. – Ma én viszem Romant, ugye? – Arra várt, hogy felajánljam, majd én elviszem a fiunkat az oviba.

– Te vagy a soros – próbáltam a sarkamra állni. Az elmúlt tíz alkalommal én vittem a gyereket. – Ha már Saro szóba került, láttam, hogy a Chelsea House keres valakit a honlapja működtetésére. Tudtál róla?

– Nem. – Iliya elfordította a tekintetét. – Nem láttad a tárcámat?

Felkaptam a komód tetején heverő farmerját, és kihalásztam belőle egy ütött-kopott tépőzáras pénztárcát. Iliya ugyanazt a tárcát használta, amióta betöltötte a huszonegyet, és nem volt hajlandó lecserélni. Azt állította, hogy ez segít megőriznie a szerénységét. Emellett arra is emlékezteti, hogy még nem érte el az anyagi célkitűzését. Az évek során számtalan új tárcát kapott különféle emberektől, amelyeket kegyesen elfogadott, majd bedobta az egyik kacatos fiókjába.

– Hát, keresnek – mondtam kissé remegő hangon. – Én pedig ölni tudnék azért az állásért.

Iliya tiltakozóan felemelte a kezét, és megrázta a fejét.

– Nem akarsz egy honlapot működtetni. És tudod, mit gondolok arról, hogy együtt dolgozzunk.

– De hát úgy ismerkedtünk meg, hogy együtt dolgoztunk.

– Utáltál is.

Csak azután jöttünk össze, hogy Iliya kirúgott. És csak az első gyerekünk születése után bocsátottam meg neki.

– De most erősebbek vagyunk, és szükségünk van a pénzre, és én jó vagyok. Nagyon jó.

– Jobb vagy, mint jó – bólintott. – Nem arra születél, hogy egy weboldalt működtess. Te író vagy.

– Szövegíró – javítottam ki. – Van különbség.

– És a Chelsea House egy olcsójános. Olyan munkát kell találnod, amely tényleg jól fizet. Különben mi értelmé visszamened dolgozni?

Ökölbe szorult a kezem.

– Az az értelme, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy New Yorkban éljünk, ha nem dolgozunk mindketten. És ha egész nap a *Mancs őrvjárat* főcímdalát hallgatom, be fogok csavarodni.

– Vége a nyárnak – mutatott rá. – Roman újra óvodába jár.

– De Felix nem – emlékeztettem. – És nem érted a lényegét!

– Figyelj, én is azt szeretném, hogy boldog légy. Csak nem tetszik, ahogy ez az egész festene. Alig ismerem ezt a New York-i csapatot. Képzeld el, hogy ma bemegyek, és azt mondom nekik, hogy fel kéne venniük a feleségemet, akinek közel öt éve nincs munkája!

– Hű... – megbicsaklott a hangom. – Ez nagyon aljas volt.

– Ne haragudj, nem úgy értettem! Nem arról van szó, hogy szerintem nem vagy alkalmas. Csak ez nepotizmusnak nézne ki.

– Mondja az a fickó, aki egy elit klubnál dolgozik – vágtam vissza. Abszurdnak találtam, hogy Iliya, egy olyan fickó, akit a népszerűség nem is érdekelhetett volna kevésbé, az ország egyik legkeresettebb privát klubjának a cerberusa volt. Tudtam, hogy egyetért velem, legalábbis mélyen legbelül.

De keményen dolgozott. És ha nem akarta elveszíteni az állását, jobb volt, ha nem gondolkodott túl sokat a Chelsea House-ról, és mindarról, amit az jelentett. Gyűlöltem az éjszakai órákat, a részeg seggfejeket, a pozőröket, akik egész nap a saját honlapjukat görgetik a laptopjukon, a férjezett nőket, akik mindig odacsúsztatták Iliyának a szobakulcsukat. Még az őrvjárat dögös pincéereket is utáltam, akik húsz percet várták az embert, mielőtt megkérdezték, kér-e egy pohár vizet.

Ám a klubtagság menedzselése olyan presztízst adott Iliyának, amelyet egyetlen korábbi munkája sem. Az emberek hajbókoltak előtte. A fiatalabb klubtagok meghívták az esküvőjükre, az idősebbek pedig a gyerekeik bar micvójára. Butaság volt, de jólesett

neki. És remélhetőleg hasznosnak bizonyul majd, amikor végre úgy dönt, hogy önállóan csinál valamit.

– Olyan munkát kapsz majd, amelyet szeretsz – biztatott Iliya.
– Tegnap voltál egy interjú, és ma is mész. Mindent jól csinálsz. Nincs szükséged arra, hogy hülyeségekbe szervezzek be.

– Köszönöm – mondtam, és azt kívántam, bárcsak látná, mennyire elveszettnek és idejétmúltnak érzem magam. – Több mint jól fogsz boldogulni. – Iliya homlokon csókolt, mintha gyerek lennék. Utáltam, amikor ezt csinálta.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor Roman megszületett, abbahagytam a munkát, mert nem engedhettük meg magunknak, hogy dajkát fogadjunk. Nem volt kiterjedt családom, amelyre támaszkodhattam volna, anyám pedig csak macskákkal volt képes bensőséges kapcsolatra. Az volt a célom, hogy olyan anya legyek, amelyet saját magamnak mindig is szerettem volna.

Kiderült, hogy nem fogom megtalálni a boldogságomat a büfiztetőkendők és mellszívók kupaca alatt. Egyre mélyebbre zuhantam a depresszióba. Középiskolás koromban a Blockbuster videómegosztónál dolgoztam raktárosként. Ez alatt a két év alatt megnéztem az összes romantikus komédiát, amelyet vissza kellett volna tekernem, és magamba szívtam az üzenetüket: Hollywood szerint minden az enyém lehet! Szülhetek egy gyereket, aztán elvonulhatok a vermonti vadonba, ahol házi almaszószt készítek, hogy aztán a saját cégem vezérigazgatójaként térjek vissza, egy érzékeny, de rendíthetetlen állatorvos férjjel, egy anyagi, szobatiszta kisgyerekekkel és egy szekrényre való összeillő flanelpizsamával.

Ehelyett elszigetelt voltam, és elégedetlen, tele beteljesületlen vágyakkal. A hetem fénypontját az jelentette, amikor elvittem Romant az élelmiszerboltba, és hagytam, hogy teleegye magát ingyenes árumintákkal, így megúsztam a vacsorakészítést. Nem elégitett ki az anyaság. És New York jelentette az esélyt, hogy végre jól csináljam. Vissza akartam térni ahhoz, amit a gyerekek előtt ismertem. Találni akartam egy olyan munkát, amely nem-

csak boldogabb emberré, de jobb szülővé is tesz. Le akartam győzni a depressziómat, végre rendet akartam tenni a fejemben. Újra önmagam akartam lenni. Ábrándozásomat a zuhany alatt a négyéves fiam sikoltozása szakította félbe.

– Remélem, nem egy kibaszott csótányt látott – vágtam oda Iliyának, miközben kirohantam a fürdőből.

Roman meztelenül állt a bejárati ajtó előtt, és reszketett, mint egy idegbeteg csivava.

– Itt van RiRi – újságolta izgatottan. – Az ajtó túloldaláról reszelős mormogást hallottam, ami úgy hangzott, mintha egy ingerült orosz prosti kérne bebocsátást.

– Te vagy az, Marina? – kérdeztem, kétszer is ellenőrizve, hogy valóban a sógornőm-e az, és nem valamelyik harcias szomszéd.

– Hát persze, én vagyok! Ki más lenne? – csattant fel Marina, és amint kinyitottam az ajtót, beviharzott. Hasítottbőr platformcsizmájában, szűk farmerjában és élénk narancssárga övével úgy nézett ki, mint azok a luxusprostitk, akik a Beverly Hills Hotel halljában ücsörögnek, a telefonjukat bámulják, és sós kekszet rágc�álnak.

Próbáltam nem ítélni az öltözéke felett, amelyet a gyerekefelügyélzshoz választott, miközben a hajamat törölgetve átmentem a szoba másik felébe, minden lépésnél csótányok után kutatva. Tribecában egy hálósobás lakás szokásos bérleti díja minimum tíz-tizenkét lepedő volt. De Ken lakása, két másikkal együtt, amelyekből jobb kilátás nyílt a Canal utca dűbörgő forgalmára, technikailag nem Tribecában helyezkedett el. Hanem egy olyan senki földjén, amelyet valaha West SoHónak neveztek, az utóbbi időkben pedig Hudson Square-nek. A Sandy hurrikán után ingatlanfejlesztők próbálták megvásárolni az épületet, azt gondolva, hogy a vízkárok miatt jó üzletet köthetnek. De ahogy Ken elmesélte, a tulajdonost nem hatotta meg az aján-

lat. A földszinti gyanús, csak készpénzzel működő áruház több mint elég bevételt termelt ahhoz, hogy ne érje meg áron alul eladni az épületet. Számunkra sajnálatos módon a tulajnak csak az számított, hogy a bolt működjön. Az emeleten felmerülő problémákra – legyen az víz- vagy villanyszerelés, vagy épp kártevőkkel kapcsolatos – ügyet sem vetett.

Marina kikerülte az unokaöccsét, és a mosogató felé vette az irányt, kezében egy pohár félig kiömlött tejeskávával.

– Mi történt a ruháddal, Roman?

– Túl szűk volt.

Marina szúrós pillantást vetett rám.

– Mi volt túl szűk? – Iliya előbukkant a hálószobából, a telefonját nyomkodva, ahogy a reggeli e-mailekre válaszolgatott.

– A nadrágom. Kicsit szűk volt, de egyszerűen nagyon bő is – magyarázta Roman.

– Roman, az a melegítő pamutból van, és nincsenek rajta címkék – mondtam neki. – Te választottad ki, és megígérted, hogy hordani fogod. Már hét darab van belőle, és nem fogom eladni őket.

Roman Los Angeles-i óvodájában a „szenzoros” kifejezést használták, amikor a furcsa fétisei és nemegyszer előforduló hisztije kerültek szóba. Én még mindig abban reménykedtem, hogy kinövi. Minél idősebb lett, annál könnyebb volt vele tárgyalni. Értsd: megvesztegetni. Sajnos, az egész csak átmeneti eredményt hozott. Abban a pillanatban, ahogy segítettem neki túllépni az egyik problémán, felbukkant egy újabb. Jelenleg minden a ruhákról szólt.

– Biztos vagyok benne, hogy Marina hozott neked valamit – próbálkoztam. – És lefogadom, hogy ha felöltözöl, odaadja neked.

Roman arca felragyogott, és elkezdett egy helyben ugrálni, akár egy rajongó csitri az első sorban egy Taylor Swift-koncer-

ten. Irigyeltem a hatalmat, amellyel Marina rendelkezett felette. Ő volt a vicces nagynéni. És egyben az egyetlen is. Ami csak még szórakoztatóbbá tette. Nemcsak azért irigyeltem, mert a fiam imádta, hanem azért is, mert csak a legjobbat hozta ki belőle. Nagyokat nevettek, játszottak, aztán Marina fogta a holmiját, és elment. Nem kellett foglalkoznia az öltöztetéssel járó káosszal, az abszurd jelenetekkel az ételek miatt, amelyeket Roman nem akart megenni, vagy az esti altatásokat megelőző háromórás hercehurcával. Marina szerint a gyerekekkel nem volt semmi gond, a problémát mindig az anyák okozzák.

– Oké, figyeljen ide mindenki – mondtam az órára pillantva. – Haladjunk. Romannek kilenckor kezdődik az ovi. Ma reggel Iliya viszi el, és...

– NEEEM! – üvöltötte Roman, megmakacsolva magát. – Azt akarom, hogy anyu vigyen el!

Iliyára pillantottam, aki fizikailag a szobában volt ugyan, de akár az irodájában is lehetett volna. Teljesen elmerült az e-mailjeiben.

– Anyunak ma interjúja van – emlékeztettem az egész társaságot.

– Azt hittem, az tegnap volt. – Roman zavartan pislogott rám.

– Ez egy másik állás. És egy új nap. Új nap, új állás. – Próbáltam pozitív maradni. Azt akartam, hogy Roman győztesnek lásson, még ha én nem láttam is magam annak. – És ma két interjúm lesz. Két különböző céggel találkozom, szóval ez még nagyobb esélyt jelent a sikerre, nem igaz?

Roman értetlenül bámult rám, aztán fingott egyet. Legyőzötten indultam el Ken teakonyhájába. Miközben kimértem három csésze tápszert Felixnek, elmondtam Marinának a tudnivalókat.

– Nincs mikrohullámú sütőnk, úgyhogy egy lábasban kell felmelegítened a cumisüveget. Felix még fél órát alhat, de utána fel kell ébresztened, különben a nap hátralévő részében nem tud

majd aludni. Ja, és Vörös már kapott enni, de még le kell vinni pisilni – soroltam, miközben sorba állítottam a tápszerescsészéket Ken főzőlapja mellett.

– Nem érdekel, hogy miért öntöttem ki a tejeskávémat? – Marina sértetten nézett rám, amiért még mindig nem szenteltem neki osztatlan figyelmet. Mielőtt kimagyarázhattam volna magam, belekezdett egy tirádába – félig hozzám beszélt, félig a manikűrjét nézegette.

– Szóval, ez a faszfej elkezdett üvöltözni velem, amikor megálltam, mert nem nyitottam ki neki a kocsim ajtaját, hogy be-
szállhasson.

– Hogy beszélsz! – sziszegte Iliya a hűgának. Felhajtotta a kávéját, és az üres csészét a mosogató mellé tette.

– Csendesen, mindkettlen – figyelmeztettem halkan mindkettőjüket. – A kicsi még alszik. Jó lenne, ha még egy fél óráig nem ébredne fel.

Marina rám se bagózott, vágott egy grimaszt a bátyjára, majd folytatta a szónoklatot:

– Mintha minden Mercedes terepjáró Uber lenne, haver – mondta gúnyosan, miközben a szekrényekben kotorászott valami nassolnivaló után.

– De én azt hittem, hogy te *valóban* Uber-sofőr vagy – jegyeztem meg, miközben komótosan elmostam Iliya csészéjét, hogy biztos legyen benne, a férjem látja.

– Őrangyal vagyok, Meg. Ez azt jelenti, hogy csak női utasokat veszek fel. Az én autóm, az én döntésem. Pfuj! Itt csótányok vannak! – sikított fel, miközben a földre dobott egy doboz sajtos nyuszit, és nézte, ahogy szanaszét szóródnak a kövön.

– *Zatknysz!** – kiáltott rá Iliya oroszul a hűgára. – A baba!
Az én dolgom volt letérdelni és összeszedni a kekszeket.

* Fogd be!

– Nem fogok kertelni, srácok – mondta Marina –, ez frankón egy ellenséges munkahelyi környezet.

– Senki sem ellenséges – tiltakoztunk egyszerre Iliyával, megremülve, hogy felkapja a hamisított bőr Chanel táskáját a hatkilós sminkes szütyőjével, és elviharzik. Marina rám nézett, éppen mondani akart valamit, amikor Roman közbeszólt:

– Most már megkaphatom az ajándékomat?

– Ha már rajtad van a ruhád – közölte határozottan Marina, és a padlón heverő tréningalsóra mutatott. És csodák csodája, Roman azonnal engedelmeskedett.

Marina olyan büszke volt magára, mintha épp most tanította volna meg beszélni a kutyánkat, majd a táskájához lépett, és elővett egy Super Mario-figurát.

– Ez még abból az időből való, amikor apukáddal gyerekek voltunk. Az eBayen szereztem. Eredetileg egy zabpelyhes dobozban lévő ajándék volt. – Marina bármit izgalmassá tudott tenni, még a szikkadt, régi reggelizőpelyhet is.

– Régen játékokat tettek a gabonapelyhes dobozba? – Roman úgy nézett ki, mint akinek mindjárt felrobban az agya.

– Akár hiszed, akár nem, ez még manapság is így van. Ha anyukád a vicces fajtát veszi. – Marina bosszúálló mosolyt villantott felém.

– Roman, mennünk kell! – szólt Iliya idegesen.

– De én azt akarom, hogy anyu vigyen el! – Roman a lábam elé vetette magát, amikor a hátizsákjával feléje tartottam.

Iliya rám nézett, majd újra a telefonjára. Istenem, milyen szánalmas volt!

– Rendben – bólintottam. – Menj csak. Majd holnap te viszed el. – Mielőtt megcsókolhattuk volna egymást búcsúzóul, Felix felsírt a gipszkarton fal mögött, amelyet Ken csináltatott, hogy egy második hálószoba illúzióját keltse. Magas hangú visítása azokra a technoszirénákra emlékeztetett, amelyek akkor

szólalnak meg, amikor valaki Sex on the Beach koktélt rendel Tijuánában. Legyőzötten felemeltem a kezem.

– *Éés* a kicsi felébredt!

– Ne nézz rám – védekezett Marina.

– *Pizgyec!** – káromkodott Iliya az anyanyelvén, és szégyenkezve felém fordult, miközben magához vette a kulcsait. – Kérlek, ne utálj.

Néztem, ahogy a gyönyörű férjem kisurran az ajtón, és azt kívántam, bárcsak utálhatnám.

– Mennyi időre van rád szükséged? – tudakolta Marina, amikor a bátyja már hallótávolságon kívül került. – Sikerült bejutnom a Lastrelle-vizsgálat fókuszcsoportos fordulójába.

– A micsodába? – kérdeztem, és siettem megmenteni Felixet, mielőtt teljesen felhergeli magát. Mit sem törődve a ribillióval, Marina nyugodtan megigazgatta magasra felhúzott lófarkát, odament az egész alakos tükörhöz, hogy megcsodálja a ruháját, majd szemügyre vette vastagon sminkelt arcát. Gyönyörű volt, akárcsak a bátyja, de ezt féltucatnyi réteg alapozó alá rejtette, amelyről váltig állította, hogy „csak egy kis púder és bronzosító”.

– Lastrelle – kiáltotta. – Ez egy új technológia, amely négy-hét réteg bőrt távolít el, és ragyogóvá teszi az arcod. De előtte egy hétig úgy nézel ki, mint egy gyíkember.

Előbukkantam a fal mögül, karomban Felixszel. Alig öt hónaposan a bátyja klónja volt, Iliya sötét hajával és az én ívelt felső ajkammal.

– Már elvégeztetted ezt a kezelést? – érdeklődtem, aggódva, hogy az egész arcát le akarja hámozni előttem.

– Még nem. Ma fogom.

– Anyu! Várok! – Roman pontosan érzékelte a figyelmem minden gravitációs eltolódását. Az arcán tükröződő kétségbeesés

* Basszus!

láttán az ember azt hihette, hogy épp most hagyták magára egy forró autóban.

– Oké. Igen. Megyünk. – Az egyik karomon Felixet egyensúlyozva leguggoltam, és megpróbáltam Roman kis lábát beszuszakolni az aprócska cipőjébe. – Megfognád Felixet? – kérdeztem Marinát. De ő se látott, se hallott, miközben egy nem létező pattanást nyomkodott az állán.

Ha dadát kerestem volna, hogy segítsen a gyerekekkel, Marina lett volna az utolsó választásom. Rendetlen volt, megbízhatatlan, és mindig úgy nézett ki, mintha kurvának öltözött volna halloweenre. De nem volt gyerekmolesztáló, nem egyezett a lábmeretünk, így nem tudta elhordani a cipőimet, és a gyerekeim imádták. És olcsó volt.

– Szóval, mikor kell indulnod? – kérdeztem, megpróbálva leplezni a bosszúságomat. Ez annyira jellemző volt Marinára. Úgy tett, mintha segíteni akarna, de amikor eljött az idő, mindig megtalálta a módját, hogy kibújjon alóla.

– Úgy negyed négykor. Legkésőbb. – A vállát megvonva végre átvette Felixet, és úgy sugárzott, mintha ő lenne Teréz anyja.

– Oké. Annál korábban nem tudok ideérni. Romant három előtt nem hozhatom el az oviból. – Romanre néztem, aki éppen kezdett belebújni a pólójába. Ha két percen belül nem lépünk ki a házból, levetkőzik, és zokogni fog. – Jól van – mondtam. – Oké. Rendben.

– Ó, meséltem már neked a fogorvosról? – kérdezte Marina, amikor éppen magamhoz akartam venni a táskámat.

Próbáltam udvarias lenni, miközben összeszedtem a holmit, és úgy figyeltem Romanre, mintha egy Jenga-torony lenne, amely bármelyik pillanatban ledőlhet.

– Randizom egy fogorvossal, aki felajánlotta, hogy ingyen csinál nekem egy éjszakai fogvédőt – folytatta Marina. – Istenem, ez a hely tényleg egy szarfészek... – Megérintette a falat, mire

levált egy festékdarab, és a padlóra hullt. – Tutira biztonságos itt élni?

Roman felélénkült.

– Mi az a szarfészek?

– Semmi, drágám. – Megráztam a fejem. – Fogd a hátizságot. Ne felejtse el kivinni Vöröst! – emlékeztettem Marinát, miközben még egyszer utoljára megpuszítottam Felixet.

– Blablabla – bólogatott. – Ó, te meg ne felejtse el elküldeni nekem a wifjelszavadat, a Netflix-infódat és a Seamless-fiókodat!

– Meglesz – kiáltottam vissza, és lassan rájöttem, hogy kettő helyett már három gyerekem van.